UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

3 päivänä lokakuuta 2013 *

Direktiivi 1999/44/EY — Kuluttajan oikeudet, kun tavara on virheellinen — Virheen vähäisyys — Sopimuksen purkaminen ei ole mahdollista — Kansallisen tuomioistuimen toimivalta

Asiassa C-32/12,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz (Espanja) on esittänyt 13.1.2012 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 23.1.2012, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Soledad Duarte Hueros

vastaan

Autociba SA ja

Automóviles Citroën España SA,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano (esittelevä tuomari) sekä tuomarit M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits ja J.-J. Kasel,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 24.1.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Soledad Duarte Hueros, edustajanaan abogado J. Menaya Nieto-Aliseda,

— Autociba SA, edustajinaan abogado M. Ramiro Gutiérrez ja abogado L. T. Corchero Romero,

— Espanjan hallitus, asiamiehenään S. Centeno Huerta,

— Saksan hallitus, asiamiehenään F. Wannek,

— Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues ja S. Menez,

— Unkarin hallitus, asiamiehinään M. Z. Fehér, K. Szíjjártó ja Z. Biró-Tóth,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

— Puolan hallitus, asiamiehinään M. Szpunar ja B. Majczyna,

— Euroopan komissio, asiamiehinään J. Baquero Cruz ja M. van Beek,

kuultuaan julkisasiamiehen 28.2.2013 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY (EYVL L 171, s. 12) tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on Soledad Duarte Hueros -niminen henkilö sekä vastaajina Autociba SA -niminen yhtiö (jäljempänä Autociba) ja Automóviles Citroën España SA -niminen yhtiö ja jossa kantaja on vaatinut ajoneuvon kaupasta tehdyn sopimuksen purkamista sillä perusteella, ettei kyseinen ajoneuvo ollut sopimuksen mukainen.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 1999/44 johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”[EY] 153 artiklan 1 ja 3 kohdan mukaisesti yhteisön olisi myötävaikutettava korkeatasoisen kuluttajansuojan toteuttamiseen toimenpiteillä, jotka se toteuttaa [EY] 95 artiklan nojalla”.

4 Direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tämän direktiivin tavoitteena on kuluttajien yhdenmukaisen vähimmäissuojan takaamiseksi sisämarkkinoilla lähentää jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka koskevat kulutustavaroiden kauppaa ja takuita koskevia tiettyjä seikkoja.”

5 Direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Myyjän on luovutettava kulutustavarat kuluttajalle kauppasopimuksen mukaisina.”

6 Direktiivin 1999/44 3 artiklan otsikko on ”Kuluttajan oikeudet”, ja siinä säädetään seuraavaa:

”1. Myyjä on vastuussa kuluttajalle virheestä, joka on olemassa tavaran luovutushetkellä.

2. Virheen johdosta kuluttajalla on oikeus saada tavara saatetuksi sopimuksen mukaiseksi vastikkeetta korjaamalla tai vaihtamalla tavara 3 kohdan mukaisesti taikka saada asianmukainen hinnanalennus tai purkaa sopimus kyseisten tavaroiden osalta 5 ja 6 kohdan mukaisesti.

3. Ensi sijassa kuluttaja voi vaatia myyjää korjaamaan tai vaihtamaan tavaran, molemmissa tapauksissa vastikkeetta, jollei tämä ole mahdotonta tai epäsuhtaista.

– –

5. Kuluttaja voi vaatia asianmukaista hinnanalennusta tai purkaa kaupan

— jos kuluttajalla ei ole oikeutta vaatia korjaamista eikä vaihtamista, tai

— jos myyjä ei ole suorittanut oikaisua kohtuullisen ajan kuluessa, tai

— myyjä ei ole suorittanut oikaisua aiheuttamatta kuluttajalle huomattavaa haittaa.

6. Kuluttajalla ei ole oikeutta purkaa kauppaa, jos virhe on vähäinen.”

7 Direktiivin 8 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat antaa tai pitää voimassa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia [EY:n] perustamissopimuksen mukaisia tiukempia säännöksiä varmistaakseen kuluttajansuojan korkeamman tason.”

8 Direktiivin 11 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan – –.”

Espanjan oikeus

9 Pääasiassa kyseessä olevien tosiseikkojen tapahtumahetkellä voimassa oli kulutustavaroiden kauppaan liittyvistä takuista 10.7.2003 annettu laki 23/2003 (Ley de Garantías en la Venta de Bienes de Consumo; BOE nro 165, 11.7.2003, s. 27160; jäljempänä laki 23/2003), jolla direktiivi 1999/44 oli saatettu osaksi Espanjan oikeusjärjestystä.

10 Lain 23/2003 4 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Myyjä on vastuussa kuluttajalle tavaran virheestä, joka on olemassa sitä luovutettaessa. Kuluttajalla on oikeus tässä laissa säädetyin edellytyksin saada virheellinen tavara korjatuksi tai vaihdetuksi, tällaisen tavaran hinnanalennukseen tai kaupan purkamiseen.”

11 Lain 5 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Jos tavara ei ole sopimuksen mukainen, kuluttaja voi vaatia joko tavaran korjaamista tai vaihtamista, ellei jompikumpi näistä osoittaudu mahdottomaksi tai suhteettomaksi. Kuluttajan ilmoitettua myyjälle valitsemastaan vaihtoehdosta sitoo tämä valinta kumpaakin sopimuspuolta. Tämä kuluttajan päätös ei vaikuta seuraavassa pykälässä olevien säännösten soveltamiseen silloin, kun tavaran korjaaminen tai vaihtaminen ei riitä tekemään siitä sopimuksen mukaista.”

12 Lain 7 § on muotoiltu seuraavasti:

”Tavaran hintaa alennetaan tai kauppa puretaan kuluttajan vaatimuksen mukaisesti silloin, kun tämä ei voi vaatia tavaran korjaamista tai vaihtamista taikka kun korjaaminen tai vaihtaminen ei ole tapahtunut kohtuullisessa määräajassa tai kuluttajalle merkittävää haittaa aiheuttamatta. Kauppaa ei pureta, jos virhe on vähäinen.”

13 Siviiliprosessilain (Ley de Enjuiciamiento Civil) 216 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Siviilituomioistuimet ratkaisevat niiden käsiteltäväksi saatetut asiat asianosaisten esittämien tosiseikkojen, todisteiden ja vaatimusten perusteella, ellei lailla joissakin yksittäisissä tapauksissa toisin säädetä.”

14 Siviiliprosessilain 218 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Tuomioistuinratkaisujen on oltava selviä ja täsmällisiä, ja niissä on vastattava oikeudenkäynnin aikana asianmukaisella hetkellä esitettyihin asianosaisten vaatimuksiin ja väitteisiin. Ratkaisuihin on sisällytettävä vaaditut toteamukset velvoittamalla tai vapauttamalla vastaaja, ja niillä on ratkaistava kaikki asiassa riidanalaiset kysymykset.

Tuomioistuin tekee ratkaisunsa asiassa sovellettavien säännösten mukaisesti, eikä se saa poiketa kanteessa muotoillusta asian kohteesta ottamalla käsiteltäväkseen muita tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja kuin ne, joihin asianosaiset ovat halunneet vedota, vaikka asianosaiset eivät olisi viitanneet tai vedonneet säännöksiin asianmukaisesti.”

15 Siviiliprosessilain 400 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Silloin, kun kanteessa esitetty vaatimus voidaan perustaa useisiin eri tosiseikkoihin, oikeudellisiin perusteisiin tai oikeudellisiin asiakirjoihin, näihin on vedottava kannekirjelmässä, jos ne ovat tiedossa tai niihin voidaan vedota kannetta nostettaessa, eikä niitä voida jättää esitettäväksi myöhemmässä prosessissa.

– –

2. Edellisen momentin säännösten ja asian vireilläolovaikutusta ja oikeusvoimaa koskevien periaatteiden mukaisesti niiden tosiseikkojen ja oikeudellisten perusteiden, joihin asiassa on vedottu, katsotaan olevan samoja kuin ne, joihin on vedottu tätä edeltävässä oikeudenkäynnissä, jos niihin on voitu sen aikana vedota.”

16 Siviiliprosessilain 412 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Sen jälkeen kun oikeudenkäynnin kohde on kannekirjelmässä, vastaajan vastauksessa ja mahdollisessa vastakanteessa muotoiltu, asianosaiset eivät voi sitä enää muuttaa.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

17 Duarte Hueros osti heinäkuussa 2004 Autocibalta auton, jossa oli kokoon taittuva katto. Elokuussa, sen jälkeen kun ostaja oli maksanut ajoneuvon kauppahinnan eli 14 320 euroa, Autociba luovutti auton hänelle.

18 Duarte Hueros palautti ajoneuvon Autociballe, koska sateella ajoneuvon sisälle vuoti vettä. Useista korjausyrityksistä huolimatta vikaa ei saatu korjattua, minkä vuoksi Duarte Hueros vaati, että ajoneuvo vaihdetaan uuteen.

19 Autociba kieltäytyi vaihtamasta autoa uuteen, ja Duarte Hueros nosti kanteen Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Badajozissa, jossa hän vaati, että kauppasopimus puretaan ja että Autociba ja Citroën España SA auton valmistajana velvoitetaan yhteisvastuullisesti palauttamaan hänelle ajoneuvon kauppahinta.

20 Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Badajoz tuo kuitenkin esiin sen, että vika, johon sen käsiteltävänä oleva riita-asia perustuu, on vähäinen, minkä vuoksi kauppasopimuksen purkamisvaatimusta ei voida direktiivin 1999/44 3 artiklan 6 kohdan nojalla hyväksyä.

21 Tässä yhteydessä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittää, että vaikka Duarte Huerosilla oli oikeus hinnanalennukseen direktiivin 3 artiklan 5 kohdan nojalla, tällaista ratkaisua ei voida kansallisten prosessioikeudellisten säännösten, kuten asianosaisten vaatimusten ja tuomioistuinratkaisujen vastaavuutta koskevan siviiliprosessilain 218 §:n 1 momentin, perusteella hyväksyä, koska kuluttaja ei ollut ensisijaisesti eikä toissijaisesti vaatinut mainittua oikeutta.

22 Koska Duarte Huerosilla oli pääasian oikeudenkäynnissä mahdollisuus vaatia hinnanalennusta, vaikka vain toissijaisestikin, mitään myöhemmässä riita-asiassa oikeusteitse esitettävää vaatimusta ei voida ottaa tutkittavaksi siitä syystä, että Espanjan oikeudessa oikeusvoimaperiaate kattaa kaikki vaatimukset, jotka olisi voitu esittää jo aiemmassa oikeudenkäynnissä.

23 Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Bajadoz ei näin ollen ole varma siitä, onko Espanjan lainsäädäntö direktiiviin 1999/44 perustuvien periaatteiden mukainen, ja se on päättänyt lykätä asian käsittelyä esittääkseen unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Jos kuluttaja vaatii tuomioistuimessa ainoastaan kaupan purkamista sen jälkeen, kun tavaraa ei ole saatettu sopimuksen mukaiseksi, koska sitä ei ole korjattu hänen toistuvista pyynnöistään huolimatta, eikä kaupan purkaminen ole lain mukaan mahdollista tavaran virheen vähäisyyden takia, voiko tuomioistuin myöntää viran puolesta kuluttajalle asianmukaisen hinnanalennuksen?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa kysymyksellään vastauksen siihen, onko direktiivi 1999/44 esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, joka ei anna asiaa käsittelevälle kansalliselle tuomioistuimelle mahdollisuutta myöntää viran puolesta hinnanalennusta siinäkään tapauksessa, ettei kuluttajalla ole oikeutta tarkentaa alkuperäistä vaatimustaan eikä nostaa uutta kannetta vaatiakseen tätä, jos kuluttaja, jolla on oikeus asianmukaiseen alennukseen kauppasopimuksessa vahvistetusta tavaran hinnasta, on oikeusteitse vaatinut ainoastaan kaupan purkamista, vaikka on niin, ettei kauppaa voida saada puretuksi mainitussa tavarassa olevan virheen vähäisyyden vuoksi.

25 Tässä yhteydessä on muistettava, että direktiivin 1999/44 tavoitteena on taata korkeatasoinen kuluttajansuoja, kuten sen ensimmäisessä perustelukappaleessa todetaan (asia C-404/06, Quelle, tuomio 17.4.2008, Kok., s. I-2685, 36 kohta).

26 Direktiivin 1999/44 2 artiklan 1 kohdassa säädetään erityisesti, että myyjä velvoitetaan luovuttamaan tavarat kuluttajalle kauppasopimuksen mukaisina.

27 Tätä päämäärää silmällä pitäen direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa säädetään, että myyjä on vastuussa kuluttajalle virheestä, joka on olemassa tavaran luovutushetkellä (ks. em. asia Quelle, tuomion 26 kohta ja yhdistetyt asiat C-65/09 ja C-87/09, Gebr. Weber ja Putz, tuomio 16.6.2011, Kok., s. I-5257, 43 kohta).

28 Direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa luetellaan oikeudet, joihin kuluttaja voi vedota myyjää vastaan silloin, kun luovutetussa tavarassa on virhe. Kuluttajalla on kyseisen artiklan 3 kohdan mukaan ensin oikeus vaatia tavaran saattamista sopimuksen mukaiseksi. Jos tavaraa ei voida saattaa sopimuksen mukaiseksi, kuluttaja voi tämän jälkeen vaatia hinnanalennusta tai kaupan purkua (ks. em. asia Quelle, tuomion 27 kohta ja em. yhdistetyt asiat Gebr. Weber ja Putz, tuomion 44 kohta). Kyseisen artiklan 6 kohdan mukaan on kuitenkin niin, että silloin kun tavaran virhe on vähäinen, kuluttajalla ei ole oikeutta vaatia kaupan purkamista, eli tässä tapauksessa hänellä on ainoastaan oikeus vaatia kyseessä olevasta tavarasta asianmukaista hinnanalennusta.

29 Tässä yhteydessä on todettava lisäksi, kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 41 kohdassa, että 3 artiklassa ei ole säännöksiä, joiden nojalla kansallisella tuomioistuimella olisi pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa velvollisuus myöntää viran puolesta kuluttajalle asianmukainen alennus kyseessä olevan tavaran kauppahinnasta.

30 Direktiivin 1999/44 3 artiklassa, luettuna yhdessä sen 11 artiklan 1 kohdan kanssa, on tyydytty vain velvoittamaan jäsenvaltiot toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet, jotta kuluttaja voi tosiasiallisesti käyttää oikeuksiaan tukeutumalla niihin eri keinoihin, jotka on tarkoitettu tavaran virhetilanteita varten. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 25 kohdassa todennut, direktiivissä ei anneta ohjeita siitä, mitä mekanismeja käyttäen näihin oikeuksiin on voitava tuomioistuimissa vedota.

31 Koska alaa koskevia unionin säännöksiä ei ole, jäsenvaltioiden asiana on jäsenvaltioiden menettelyllisen autonomian periaatteen nojalla säätää sisäisessä oikeusjärjestyksessään menettelysäännöistä, joiden avulla voidaan turvata direktiiviin 1999/44 perustuvat kuluttajien oikeudet. Nämä säännöt eivät kuitenkaan saa olla epäedullisempia kuin ne, jotka koskevat samankaltaisia jäsenvaltion kansallisen oikeuden soveltamisalaan kuuluvia tilanteita (vastaavuusperiaate), eikä niillä saa tehdä unionin oikeudessa tunnustettujen oikeuksien käyttämistä käytännössä mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi (tehokkuusperiaate) (ks. vastaavasti asia C-472/11, Banif Plus Bank, tuomio 21.2.2013, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Vastaavuusperiaatteesta on todettava, että unionin tuomioistuimen käytettävissä olevista asiakirjoista ei käy ilmi mitään sellaista, mikä voisi antaa aiheen epäillä Espanjan prosessioikeudellisen lainsäädännön yhdenmukaisuutta kyseisen periaatteen kanssa.

33 Oikeudenkäyntiaineistosta käy nimittäin ilmi, että kyseistä lainsäädäntöä sovelletaan riippumatta siitä, onko oikeus, jolle kuluttaja on perustanut kanteensa, peräisin unionin oikeudesta vai kansallisesta oikeudesta.

34 Tehokkuusperiaatteesta on muistettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kaikkia sellaisia tapauksia, joissa on kyse siitä, tekeekö kansallinen menettelysääntö unionin oikeuden soveltamisen mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi, on tarkasteltava siten, että huomioon otetaan tämän säännön merkitys koko menettelyssä, sen kulku sekä sen erityispiirteet eri kansallisissa elimissä (asia C-618/10, Banco Español de Crédito, tuomio 14.6.2012, 49 kohta ja asia C-415/11, Aziz, tuomio 14.3.2013, 53 kohta).

35 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy tässä tapauksessa ilmi, että siviiliprosessilain 216 ja 218 §:n mukaan kansallista tuomioistuinta sitovat vaatimukset, jotka kantaja on kannekirjelmässään esittänyt, eikä kantaja voi siviiliprosessilain 412 §:n 1 momentin mukaan muuttaa kanteensa kohdetta oikeudenkäynnin aikana.

36 Lisäksi todettakoon, ettei kantajalla ole siviiliprosessilain 400 §:n mukaan oikeutta nostaa uutta kannetta esittääkseen vaatimuksia, jotka hän olisi voinut esittää, vaikka vain toissijaisesti, aikaisemmassa oikeudenkäynnissä. Näin on siksi, että oikeusvoimaperiaatteen perusteella tällainen kanne olisi jätettävä tutkimatta.

37 Edellä esitetyistä seikoista johtuu siis, että Espanjan prosessioikeudellisessa järjestelmässä kuluttajalta, joka vaatii oikeusteitse ainoastaan tavaran kaupasta tehdyn sopimuksen purkamista, häviää lopullisesti mahdollisuus saada asianmukainen hinnanalennus tavarasta direktiivin 1999/44 3 artiklan 5 kohdan nojalla, jos kansallinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi asia on saatettu, toteaa, että tavarassa olevaa virhettä on todellakin pidettävä vähäisenä, niitä tapauksia lukuun ottamatta, joissa on esitetty toissijainen vaatimus tällaisen alennuksen saamiseksi.

38 Tässä yhteydessä on tuotava kuitenkin esiin se, että kun otetaan huomioon kyseessä olevan prosessin kulku ja erityispiirteet, tällaista tilannetta on pidettävä erittäin epätodennäköisenä, sillä vaara siitä, että asianomainen kuluttaja ei esitä toissijaista vaatimusta, jossa olisi kaiken lisäksi kyse rajoitetummasta suojasta kuin se, johon ensisijaisella vaatimuksella on tähdätty, on huomattava sekä siksi, että toissijaisen vaatimuksen esittäminen on sidottu erityisen tiukasti ensisijaisen vaatimuksen esittämishetkeen, että siksi, ettei hän tunne tai ymmärrä oikeuksiensa laajuutta (ks. analogisesti em. asia Aziz, tuomion 58 kohta).

39 Tässä tapauksessa on siis todettava, että tämänkaltainen prosessioikeudellinen järjestelmä – siksi, että se ei anna kansalliselle tuomioistuimelle mahdollisuutta tunnustaa viran puolesta kuluttajalle oikeutta asianmukaiseen tavaran kauppahinnan alennukseen silloin, kun kuluttajalla ei ole oikeutta tarkentaa alkuperäistä vaatimustaan eikä nostaa uutta kannetta vaatiakseen tätä – on omiaan heikentämään kuluttajansuojaa, jonka unionin lainsäätäjä on halunnut taata.

40 Tämä johtuu siitä, että Espanjassa omaksuttu järjestelmä velvoittaa kuluttajan ennakoimaan, mihin lopputulokseen toimivaltainen tuomioistuin päätyy tavaran virheellisyyden oikeudellista luonnehdintaa koskevassa lopullisessa tarkastelussaan, ja näin direktiivin 1999/44 3 artiklan 5 kohdassa kuluttajalle tarjottu suoja muuttuu sattumanvaraiseksi ja näin epäasianmukaiseksi. Näin on etenkin silloin, kun tällainen tarkastelu osoittautuu erityisen monimutkaiseksi, kuten pääasiassa kyseessä olevassa tapauksessa, jossa oikeudellinen luonnehdinta riippuu ratkaisevalla tavalla asiaa käsittelevän tuomioistuimen suorittamasta tutkinnasta.

41 On siis todettava, kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 31 kohdassa, että pääasiassa kyseessä oleva Espanjan lainsäädäntö ei ole tehokkuusperiaatteen mukainen, koska sillä tehdään suhteettoman vaikeaksi tai jopa mahdottomaksi sen suojan toteuttaminen, joka direktiivillä 1999/44 on haluttu taata kuluttajille, oikeudenkäynneissä, jotka kuluttajat ovat panneet vireille tilanteissa, joissa luovutettu tavara ei ole ollut sopimuksen mukainen.

42 Tämän jälkeen on todettava, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiana on tutkia, mitä kansallisia säännöksiä sen käsiteltävänä olevaan riita-asiaan on sovellettava, ja tehdä toimivaltansa rajoissa kaikki mahdollinen ottamalla huomioon kansallinen oikeus kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksyttyjä tulkintatapoja taatakseen direktiivin 1999/44 3 artiklan 5 kohdan täyden tehokkuuden ja päätyäkseen ratkaisuun, joka on sillä tavoitellun päämäärän mukainen (ks. vastaavasti asia C-282/10, Dominguez, tuomio 24.1.2012, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Esitettyyn kysymykseen on edeltävien huomioiden perusteella vastattava, että direktiiviä 1999/44 on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, joka ei anna asiaa käsittelevälle kansalliselle tuomioistuimelle mahdollisuutta myöntää viran puolesta hinnanalennusta siinäkään tapauksessa, ettei kuluttajalla ole oikeutta tarkentaa alkuperäistä vaatimustaan eikä nostaa uutta kannetta vaatiakseen tätä, jos kuluttaja, jolla on oikeus asianmukaiseen alennukseen kauppasopimuksessa vahvistetusta tavaran hinnasta, on oikeusteitse vaatinut ainoastaan kaupan purkamista, vaikka on niin, ettei kauppaa voida saada puretuksi mainitussa tavarassa olevan virheen vähäisyyden vuoksi.

Oikeudenkäyntikulut

44 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 1999/44/EY on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, joka ei anna asiaa käsittelevälle kansalliselle tuomioistuimelle mahdollisuutta myöntää viran puolesta hinnanalennusta siinäkään tapauksessa, ettei kuluttajalla ole oikeutta tarkentaa alkuperäistä vaatimustaan eikä nostaa uutta kannetta vaatiakseen tätä, jos kuluttaja, jolla on oikeus asianmukaiseen alennukseen kauppasopimuksessa vahvistetusta tavaran hinnasta, on oikeusteitse vaatinut ainoastaan kaupan purkamista, vaikka on niin, ettei kauppaa voida saada puretuksi mainitussa tavarassa olevan virheen vähäisyyden vuoksi.

Allekirjoitukset